

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 55.

2021. gada jūlijs, Mazsalaca

PAMOŠANĀS SPĒKS IR DABAS PATIESĀ BŪTĪBA

Dievs, rādi man debesu dziļumu
Caur avotu dzidrumu,
Dievs, rādi man cilvēku stiprumu
Caur ozolu kuplumu.
Dievs, rādi man patiesās vērtības
Caur pelēkiem akmeņiem,
Dievs, rādi man pasaules skaistumu
Caur sirdsgudriem cilvēkiem.

Dace Ābeltiņa

Šorīt mazie zvirbulīši salaidās kazenēs... tādi kā pūpolīši... un čivina, un draiskojas... Un Dievs vien zina, ko upe pa nakti sadarījusi - tā katru rītu citāda - seklāka, straujāka vai vispār, no krastiem izkāpusi, pastaigājas... Un pļava... Kas šodien jauns puķīšu izstādē?...

Tik labi ļauties plūsmai... Dabā neko nevajag sakārtot... Viss jau ir savā lieliskajā veidā skaists un harmonisks. Putnu koris saskaņojas pats un mākoņi dejo ar vēju drīz tādas, drīz citādas piruetes...

Reizēm laime ir pārmaiņas... Kaut kas jauns, citas sajūtas. Reizēm kaut kas pierasts un mīļš... Kā vasara pēc ziemas, kā darbošanās pēc atpūtas...

Marika Vishnjevska

Man joprojām ir tādas dienas, kad šķiet, ka viss labais ir pazudis, ka tas nekad nav bijis un nekad arī nebūs. Šīs dienas ir kā tumši, smagi, draudīgi negaisa mākoņi, kas pilni ar dārdošiem dusmu pārkoniem, pēkšņiem, spožiem niknuma zibeņiem un, protams, piesūkušies un uzblīduši no sāļiem asaru okeāniem. Šīs dienas pārņem mani ar savu bezcerību un smagumu, ar lietavām, kuras pārpludina ikkatru dvēseles nostūri.

Labais... Kur ir palicis labais, priecīgais, mīlais, sirsnīgais? Vēl nesen tas te bija! Bet vairs nav... Šie negaisa mākoņi ir tik biezi un blīvi, ka aizsedz visu labo, gaišo un cerīgo. Ja es mācētu lidot, varētu pacelties tiem pāri un ieraudzīt un uzsūkt tik daudz saules gaismas, cik vien vēlos! Tomēr... Es vēl neprotu lidot, mans ķermenis tam vēl nav gatavs. Tādēļ tādās dienās kā šī, es pieķeros...ar abām rokām, ar abām kājām, ar visiem saviem divdesmit pirkstiem... ar visu sirdi un dvēseli es pieķeros tai šaurajai, sākumā knapi saredzamajai zelta, sudraba maliņai, kas steidz ziņot - visi negaisi reiz pāriet, visi plūdi reiz aizplūst, zeme izžūst un asaras arī.

Labais... Tāpat kā gaiss, tāpat kā vējš, tas nav redzams, bet mēs skaidri zinām, ka tas ir, jo kamēr mēs elpojam, skābeklis plūst caur mūsu plaušām, jo kamēr mēs jūtam, labais mūsu sirdīs ir dzīvs.

Madara

Un nemaz jau tik daudz arī nevajag, Tikai vienkāršu mazu esības prieku...
Ik dienas priekš sevis arvien jaunatklāt...
Un ieelpot dziļi... dziļi... dzīvi un pavasari.
Pieskarties svētajam zemes dzīvības klēpim,
Un sasmelties tā bezgalīgā spēka,
Savas senču saknes cauri laikiem just,
Lai atkal varētu mīlēt... dzīvību turpināt.
Un neaizmirst pacelt acis uz debesīm,
Un vienā acumirklī, tik ļoti apjaust...
Ka esi tikai maza mirdzoša bite,
Lielajā Visuma brīnumu stropā,
Kas dzīvības saldo medu mums nes...
Un pēkšņi zināt tik ļoti daudz...
Sajūtot un redzot naktīs pāri mūžīgo zvaigžņu telpu... elpu, kas atskan Tevī,
Radītā no zvaigžņu putekļiem...
Un nemaz tik daudz jau nevajag, tikai redzēt...
mīlēt... just un novērtēt dzīvi...
Tik skaisti ir BŪT, tik brīvi un viegli...

Leida Tīlika

Smaidi, jo atkal izdzīvoji...
Sāp, tātd neesi no alvas...

Es šorīt pamodos rudmate
Ar spožu sauli virs galvas.

Virs lauka vējš dzenā salmiņu,
Putns māca mazuļiem debesīs plīvot.

Es tagad trenēju atmiņu -
Mazāk atcerēties un vairāk dzīvot.

Un nemeklēju vairs atšķirību -
Kur mana , kur citu brīve.

Aplis virs lauka - putna sekunde,
Tam pāriet - cilvēka dzīve.

Vita Melbārde

Būt jūtīgam/jūtīgam ir gan viegli, gan grūti. Viegli, jo ļoti var sajust otru, citus, situācijas un notikumus. Grūti, kad dzīvo šajā sajušanā ar visu ķermeni līdz kaulam. Kad katra nianse iedur un trāpa, kad citi gribot un negribot spiež pa visām rētām. Un tad gribas aiziet tukšumā, atslēgties, nepiedalīties.

Bet, kad ik pa laikam uzdodu sev jautājumu - kā ir, vai labāk ar vai bez? Tad skaidri zinu - 1000x labāk ir just. Neparko negribu atteikties no šīs dāvanas. Sajust, sataustīt un dzīvot. Kā dziedonim ērkšķu krūmā. Šajā reizē var dziedāt tikai tā. Un savu talantu izdzīvot ar sāpi sirdī, bet pa īstam.

Būt jūtīgam ir spēt kā vieglai pūkai šūpoties zirnekļa tīklā. Kā naktsvijoles smaržai reibinoši vormot naksnīgā meža pļavā. Tas ir par smalkumu, par tīru un mirdzošu pieskārienu, kad tikko jaušami iedziedas vējš. Tas ir skaisti.

Un tas ir arī sāpīgi, kad tas smalkums atsitas pret blīvu un dobru materiālismu, pret pierādījumiem un pieprasījumiem.

Bet pasaulē ir viss. Gan smagais, gan vieglais un tieši krāsainībā ir viskošākā glezna.

Sajust, saprast, piedot un pieņemt. Mīlēt un turēt atvērtas plaukstas. Ciešu skatienu un atbrīvotu garu. Tik skaisti ir šeit būt. Un tik grūti ir šeit būt.

Inese Gulbe

Tu vari to paveikt

Pamošanās spēks ir dabas patiesā būtība.

Šis uguns instinkts ir ielikts katrā pašāniecīgākajā sēkliņā, tātad arī tevī.

Lai izlauztos ārā no šī it kā mazā sevis, ir vajadzīga jauda un spēks.

Viss sākas ar ticību un sevis atcerēšanos. Jo katrā cilvēkā ir iekšēja gudrība, kas zina, ka ir daudz kas vairāk par mazo sēkliņu.

Ticība pamodina uguni – Gaismas spēku, kas ir ielikts cilvēciskās būtības pamatos.

Pakāpeniski ļaujoties, sēkla sāk lauzties ārā no čaulas, kurā ir tikusi iesprostota.

Tajā visā ir milzīgs pārveides potenciāls, kas ir arī manī, tevī un katrā no mums.

Varbūt ir īstais laiks?

Tieši šī diena var būt tev ļoti nozīmīga.

Ticības spēks atgriež spēju iet tālāk, pārvarot paša radītos ierobežojumus.

Tas var būt nesaprotami un pat sāpīgi, jo daudz kas vairs tavā dzīvē nebūs tā, kā bija iepriekš.

Kūniņa ir jāatstāj, lai iedotu sev Gaismu un brīvību.

Vēl dziļš gaisa malks pirms izrāviena un tad tu jau dodies.

Tu vari to paveikt.

Maija Kadiķe

... Pāris izdevniecībās esmu paineresējusies par iespējamo grāmatas izdošanu, vienreiz kaut kad pēc 2011. gada, otrreiz 2021. Abas reizes uzzināju, ka dzeju diez ko nelasa, pat populārāko autoru grāmatas nepērk, īsāk sakot, finansiāli nav izdevīgs piedāvājums un arrivaderči.

Tad es apdomāju pie sevis - vairs nav Padomju cenzūras, toties ir biznesa monetārā cenzūra: kas nenes naudu, tas nekam neder. Labi, labi, tas humoram! Ja godīgi, es nezinu kā cilvēki kaut kur nonāk un kaut ko izdara. Ir man robi praktiskās dzīves izpratnē, atzīstu, un lai!

Un tad es padomāju tālāk: Cik dzejoļus es esmu uzrakstījusi ar nolūku saņemt naudu vai pabarot savu ego ar kāda slavinājumiem?... Nu, labi, cik rindiņas?... emm... Cik burtus?... Kaut pieturzīmi?

Necik..

Rakstu es tāpēc, ka pats no sevis prasās. Nu tad arī, kam pašiem no sevis prasās, lai lasa.

Nekādas spļaušanas nevienās acīs,- protams, esmu bijusi ārkārtīgi priecīga un pateicīga par katru honorāru, ko esmu nopelnījusi uzstājoties ar dzeju. Kur vēl lielāks prieks kā darīt kaut ko ar baudu un vēl saņemt par to naudu.

Bet ne es pati drukāšu, ne braukšu, ne uzņemšos, ne šiverēšu, ne... Naudas taisīšanas mašīna no manis neiznāks. Bet, kam patīk, lai taču lasa! Varbūt kādam kāds vārds trāpīsies kur vajag, pašā labākajā laikā un vietā, un arī tas ir daudz.

Un, ja vēl vairāk padomā, - atceros, ar kādām sastingušām šausmām uzklautāju kādu vidusskolas skolotāju, pie kuras sākumā gribēju rakstīt savu dzejoļu grāmatu kā projekta darbu, kad viņa noteica, ka "nez kā mēs tur koriģēsim un labosim, un tiksīm galā". Es pat laikam neko nevarēju pateikt toreiz aiz šoka 😊, vien domāju - es zinu katru vārdu, katru pieturzīmi, kam un kāpēc man viss tur ir, ko tur kāds svešs var iedomāties labot, rokas nost!! Pusaudža egoisms tomēr ir kā akmeņi cirsts. Nē, ne egoisms, tas bija kaut kas cits, bet par to tagad ne. Toreiz aizgāju pie citas skolotājas, kura man ļāva absolūtā savvaļā darboties. 😊

Tā nu te neviens korektors, ne redaktors mani netraumē, viss brīvībā radīts, arī nav slikti. „Samaketēju” kā nu mācēju, ļoti ceru, ka viss daudz maz ir labi. (Ja tur ir kāda gramatikas kļūda, lai zibens viņu sasper!!)

Saliku šo "grāmatu", jo daži cilvēki to gribēja lasīt. Tieši tik vienkārši.

Regulāri (nu... ar pauzēm, protams 😊) rakstu kopš 14 gadu vecuma (2003. gada, ja pareizi rēķinu), bet publicēt šo to sāku tikai 2017. gadā.

Tad nu, lūdzu!

Bezpeļņas nolūkos, bez jebkādam materiālisma spēlītēm - grāmatu drīkst lasīt, drīkst drukāt, drīkst ar to dalīties.

P.S. Protams, bija kļūdas un misēkļi ⚡! 😊 Te nu jau uzlabotā versija:

<https://failiem.lv/u/hwng7zbwu>

Gita Neverita Kārkliņa

Lai būtu tā kā ir

Lai būtu tā kā ir

Laiks telpu neatšķir

Un atskatoties atpakaļ

Gribas

aizgriezties

Un grūti saprast kāpēc šai zemē tā sāp

Tāds nepiedots un neaizmirsts

Mans mazais pārmetums

Tik skumjš tavs ceļš

Kāds ņem un sabradā

Pa tavām rētām

Neko nejautā

Lai būtu tā kā ir

Neviens to nepiemin

Un viena pati es ceļos krītu cik žēl

Vai

tālāk turpināt vērts

Es esmu kā pērkonas kas atskan neredzams

Es esmu kā lietus tik nesaprasts

Gita Neverita

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinvalidemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; [www.facebook.lv](https://www.facebook.com)
Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja,
rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**